

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπικριθοῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χλιδα καὶ ἐνιακόσα δακαπέντε δοξασμένο,
ποῦ μὲ μάντιες εἰσιῶνους ἀγαθὰ καὶ ἐγὼ προσμένω

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγα κα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμοῦσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομῶν τέλη.

Ἰκτωβρίου δεκάτῃ,
συνταράσσονται κράτη.

Χλιδα πενήντα τέσσαρα, πρόσθεσε καὶ τριακόσα,
λυσσὴ τῶν Ἀρκουδιάρηδων φυλῆ δαιμονιάσα.

**Νέα μεγάλη
τῶν Σέρβων πάλῃ.**

Ἔλα τῶν Σέρβων τῶν παλῶν ἐσθ' Δουσσάν μεγάλη,
καὶ ἴσταλό σοι πῆδησε καὶ τὸ σπαθὶ σου ἐγάλε,
καὶ πέτα ἴσ' τὸ πολὺπαθὸ Βασιλεῖο σου πάλι,
ποῦ θρῶ σκηπτουχοὶ Καίσαρες τὸ πολέμοῦν μεγάλο.

Μοῖρα κακὴ, πόσα κακὰ γι' αὐτοὺς θὰ ξανακλώσης;
πῶς ὁ Δαυτὸ θ' ἀντισταθῇ τῶν Γολιάθ τὰ πλήθη;
μὲ τοὺς παλῆγοις τοὺς ἥρωας διαβρίναι καὶ ὁ Μιλῶσης,
ποῦ τοῦ Σουλτάνου τοῦ Μουράτ ἐτροπήσε τὰ στήθη.

Καὶ τῆς Σερβίας τῆς παλῆαε
ὁ Λάζαρος ὁ Βασιλεὺς
βλέπει μὲ τὴν Μηλίτσα του τὸν δοξασμένο θρόνο...
κυττάζω μὲς ἴστην ὄψη τῆς ζωγραφιστῶ τὸν πόνο,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὰ μάτια τῆς κυλοῦν μαργαριτάρια
γιὰ τοὺς ἐνὶ τῆς ἀδελφοὺς, πανόρηα παλληκάρια.

Ἄκουετα σπαρακτικὸς
τῆς Ρήγγισας ὁ θρόνος...
ἀλήθεια Σέρβος μυθικός
καὶ ὁ Κράλιεβιτς ἐκείνος.

Σὲ γῆρας ἐφθασε βαθὸ,
καὶ τραγουδοῦσαν εἰλοὶ
πῶς δὲν τὸν ἐκοβε σπαθί,
δὲν τὸν περνοῦσε βόλι.

Κι' ὁ Καραγιώργης βρόντησε γιὰ λευθερίας ἀέρα,
καὶ τῆς Σερβίας φεύγοντας τὴν σκλαβωμένην γῆ
ἐσκότωσε μονάχος του τὸν γέρο του πατέρα
πρὶν ἀπὸ χέρια δεσποτῶν σὺν δουλοῦς νὰ σφαγῇ.

Ἰστοὺς ἥρωας τῆς λευθερίας
δὲ, τι καὶ ἂν πῆς δὲν φθάνει,
κι' ἡ μνήμη τῆς παλληκαρίας
ποτὲ δὲν θὰ πεθάνει.

Τώρα τοῦ Καραγιώργεβιτς τοῦ Πέτρου παλληκάρια
ξαναποτίζου μ' αἵματα κατάξερα χορτάρια.
Τώρα κυτοποῦν τὸν Γερμανὸ, τὰ σκήπτρα τοῦ Μαγαρέου,
μὰ καὶ τὴν ἀπιστὴ γανειὰ τοῦ Κρούμου τοῦ Βουλγάρου.

Κι' εἶναι μεγάλος ὁ θρουγγιός, καὶ εἶναι μεγάλ' ἡ φρίκη,
καὶ πέφτουν κάτω καὶ χαλοῦν Ἐλευθερίας βωμοί,
καὶ καθ' ἑλευθερος λαὸς χωρὶς καμμιὰ συνθήκη
μαζὶ τῶν ἀνορθνεται, μαζὶ τὸν πολεμεῖ.

Σέρβων πολὺπαθῆ γενιὰ τοὺς Γολιάθ πολέμα,
τρανῶν πορφύραις ἄς βαροῦν μὲ τὸ δικὸ σας αἷμα.
Ὅσο σοῦ μένει μιὰ πνοὴ μὴ σκίθῃς τὸ κεφάλι,
κι' ἂν μέσ' ἀπὸ τὸ πτώμα σου παράσου οἱ μεγάλοι,
ἀλλὰ τῆς νίκης ἡ τιμὴ σὲ τούτους δὲν θ' ἀνήκη,
θῆναι δικὸς σου θριαμβος, θάνατ' εὐική σου νίκη.

